

شعار فراندوم در خدمت وحدت جنبش نه در جهت تفرقه آن!

آنچه مردم را به سمت اتخاذ آخرین راه حل، یعنی فراندوم می برد، رسیدن به این درک نهائی است که باید با استفاده از همه اشکال اعتراضی (تظاهرات، اعتصابات، مقاومت منفی، تحصن و...) ساختار حاکمیت را برهم زده و ساختاری برای خواسته های عمومی جنبش را جایگزین آن کنند. در چنین شرایطی، حتی اگر نام جمهوری اسلامی هم حفظ شود، دیگر ماهیت آن، چنان نخواهد بود که اکنون هست. تمام این اشکال مبارزاتی، در پایان و در مسیر تکاملی خود می توانند، به فراندوم ختم شوند. قطعاً، در آن صورت نظام کنونی دیگر پا برجا نخواهد ماند و اساساً فراندوم برای تغییر ماهیت این نظام (به مفهوم طبقاتی و ابزار و اشکال حکومتی) است. به همین دلیل است که از هر حادثه، در هر مقطع از جمله:

- حضور در کارزار کنونی برای جلوگیری از رد صلاحیت کاندیداهای خواهان اصلاحات،
- طرد و نفی انتخابات در صورت خیره سری مافیای حاکم برای انتصاب رئیس جمهور کارگزار خود،
- بهره گیری از اهرم فشار بین المللی برای رعایت حقوق انسانی و حق رای مردم،
- حمایت از کاندیدای تحمیل شده به این مافیا،
- افشای ماهیت نیمه نظامی و نیمه امنیتی مجلس هفتم،
- افشای سمت گیری لیبرالیستی آن در جهت گسترش خصوصی سازی با لغو قانون کار و تقویت بخش تجاری اقتصاد،

و ... باید بهره گرفت. برای این بهره گیری، قطعاً باید با توطئه قطع ارتباط مردم با هم مقابله کرد و از این مرحله به بعد است که از همه امکانات موجود، از جمله رادیوهای فارسی زبان، شبکه های ماهواره تلویزیون، اندک فضای موجود مطبوعاتی، سایت ها و وبلاگ های فارسی و ... باید استفاده کرد و اجازه تحمیل انزوا و انفعال به مردم را نداد. به همین دلیل است که حتی برای تقویت طرح فراندوم نیز، امروز باید در کنار مردم و در کارزار انتخاباتی ریاست جمهوری، تا پیش از رد صلاحیت ها مبارزه کرد و فردای اعلام نام کاندیدها سیاست نوین را پایه ریزی کرد.

شاید عده ای بگویند، چه تفاوتی می کند؟ مگر دفعه پیش که مردم رفتند رای دادند چیزی تغییر کرد؟

ما می گوئیم به ماهیت مجلس کنونی بیاندیشید و آن را با مجلس ششم مقایسه کنید تا بدانیم هم سرنوشت شدن قوه مجریه با قوه مقننه و قوه قضائیه یعنی چه! و به آن ها که هنوز نمی خواهند از خواب برخیزند باید با زبانی بسیار ساده پرسید: اگر تفاوتی نمی کند، چرا آن آقایان این طور به جان می زنند تا آن را قبضه کنند؟

امروز، که گوی رسانه های داخل را گرفته اند، رسانه های خارج از کشور، نقشی تاریخی می توانند در خنثی سازی توطئه تحمیل انفعال و انزوا به مردم ایفاء کنند، بدان شرط که سیاستی همسو با واقعیات داشته باشند. ما امیدوارم تلویزیون جدیدی که به نام "حقوق بشر" و توسط روزنامه نگاران تبعیدی روی ماهواره می رود، برای نخستین بار طی تمام سال های گذشته، چنین نقش و هدفی را دنبال کند.

از دسته دسته شدن و حتی روبروی هم ایستادن طرفداران تحولات در داخل کشور باید پرهیز کرد. نه تنها پرهیز، که با آن مقابله کرد. این جدائی خواست استبداد حاکم است تا، درحالی که نیروی تحول خواه گروه گروه شده و حتی روبرو هم ایستاده اند، با بسیج همه نیروی خود، مرحله به مرحله بخش های اصلاح طلب و تحول خواه را قلع و قمع کند. رفراندوم آمریکائی، از دل این فاجعه بیرون خواهد آمد، حتی به قیمتی گران برای ملت و تمامیت ارضی مملکت!

طرح رفراندوم اگر منجر به چنین رویارویی در داخل کشور شود، نقشی مثبت ایفاء نکرده و اگر گام به گام و شانه به شانه پیش برویم و مردم در نهایت به چنین نتیجه ای برسند که این (رفراندوم) یگانه شعار و یگانه راه حلی است که به قیمت جان خویش باید آن را عملی کرد، آنگاه طرحی است ملی و در خدمت جنبش مردم.